

ת"פ 2184/12/16 - מדינת ישראל נגד עימאד אבו גבר

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 2184-12-16 ישראל נ' אבו גבר
בפני כבוד השופטת אושרית הובר היימן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עימאד אבו גבר

הנאשם

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת מכשירי פריצה, לפי סעיף 409 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**" / "**החוק**"), ועבירה של החזקת סכין שלא למטרה כשרה, לפי סעיף 186 (א) לחוק.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 21.08.16 בשעה 3:30 או בסמוך לה, נהג הנאשם ברכב מסוג "שברולט" מ.ר. 05340172 (להלן: "**הרכב**"). בכיס המושב שליד הנהג ברכב החזיק 2 כפפות עבודה, בתא המטען של הרכב החזיק את הפריטים הבאים ב-2 תיקי גב: סכין, מברגים שטוחים, מכפתיים, מפתח רינג פתוח מידה 10, מפתח פתוח במידות 3/8 ו-7/16 ומפתח T.

3. במעשיו האמורים, נטען, כי החזיק הנאשם ברשותו מכשירים המשמשים לשם פריצה לבניין ואין לו הסבר סביר לכך, וכן סכין מחוץ לחצריו ולא הוכיח כי החזיקה למטרה כשרה.

א. תשובת הנאשם לכתב האישום:

4. בתשובתו לאישום כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום. הנאשם אמנם אישר, כי החזיק בחפצים המפורטים בכתב האישום, אך טען כי אינם כלי פריצה, אלא משמשים אותו בעבודתו בתור איש שיפוצים, וכי הסכין משמשת אותו לאכול במסגרת עבודתו כאיש שיפוצים. עוד טען טענה משפטית בדבר אי-חוקיות החיפוש שבוצע ברכבו.

ב. המסגרת הדיונית:

5. המדובר בכתב אישום שהוגש בחודש דצמבר 2016.
6. בהמשך לכפירתו של הנאשם נשמעו הראיות בתיק.
7. בשל טעמים הקשורים בנאשם (שכללו היעדרויות חוזרות מדיונים והחלפת ייצוג) החלה שמיעת הראיות רק בחודש דצמבר 2017. יצוין, כי גם למועד דיון ההוכחות לא התייצב הנאשם ועפ"י החלטתי החלה שמיעת הראיות בלעדיו. לאחר אותו הדיון ניתן צו הבאה כנגד הנאשם ולאחר שלא אותר הנאשם, ביום 02.05.18 הוטלו ההליכים. ההליכים חודשו, בחודש ספטמבר 2018, אז אותר הנאשם והובא בצו הבאה לפני שופט.
8. סיום פרשת התביעה ופרשת ההגנה נשמעו, בהמשך לאמור, רק ביום 03.03.19, זאת לאחר שייצוגו של הנאשם הוחלף פעם נוספת.
9. במסגרת פרשת התביעה נשמעו עדויות השוטרים שנכחו בשטח, באירוע נשוא כתב האישום, והוגשו מסמכי תיק החקירה ובהם דו"חות הפעולה, חו"ד מומחה לעניין מכשירי הפריצה, תעודת עובד ציבור המתייחסת לצילום הרכב, טופס בדיקת מוצגים, הודעות החשוד, מפה הכוללת את מסלולו של הרכב לפי גרסת הנאשם וצילום הפריטים שנתפסו במהלך החיפוש.
10. במסגרת פרשת ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם והוגש דו"ח פרטי האירוע (נ/1).

ג. דיון והכרעה:

11. כאמור, אין מחלוקת באשר לעצם תפיסת הכלים והסכין ברכבו של הנאשם, ואף לא התעוררה שאלה באשר למודעותו של הנאשם להחזקתם. בהכרעתי זו נדרשתי לבחינת שתי שאלות: האחת, נוגעת לחוקיות החיפוש ברכבו של הנאשם ובהמשך לה שאלת פסילת הראיות החפציות שנתפסו במהלכו. והשנייה, האם עלה בידי הנאשם ליתן הסבר סביר להחזקת הכלים ולהוכיח כי החזיק בסכין למטרה כשרה?
12. ראוי לציין, כי במסגרת חקירות השוטרים שבוצעו ע"י סגורו הקודם של הנאשם (עוה"ד איתי שוחט) ניתן דגש רב לשאלת חוקיות החיפוש ואף לשאלת חוקיות מעצרו של הנאשם, ואולם במסגרת הסיכומים, שניתנו ע"י ב"כ הנוכחי של הנאשם (עוה"ד טרבלסי) לא נטענה כל טענה ביחס לחוקיות המעצר והטענה בדבר חוקיות החיפוש נטענה בקיצור נמרץ, שלא לומר בלשון רפה.
13. לפיכך, לא אתייחס כלל לתהיות שהועלו במהלך חקירות השוטרים, בדבר מעצרו של הנאשם מיד עם הגעתם

למקום, שכן נראה כי הנאשם נזח אותן. לטענת חוקיות החיפוש, אדרש בהמשך.

גרסאות העדים והערכת מהימנותם.

14. העדות המרכזית מטעם המאשימה, היא עדותו של השוטר אליאל אסולין, ע.ת. 2 (להלן: "**השוטר אסולין**"), קצין משמרת באירוע. לעדות זו מצטרפות עדויותיהם של המאבטח מיכאל פיקדו, ע.ת. 1 (להלן: "**פיקדו**"), השוטר דוד יוסף אהרון, ע.ת. 3 (להלן: "**השוטר דוד אהרון**"), השוטר אוסקר יעקובוב, ע.ת. 4 (להלן: "**השוטר יעקובוב**") והשוטרת לירז ביטאן, ע.ת. 5 (להלן: "**השוטרת ביטאן**").

עדותו של השוטר אסולין ע.ת. 2:

15. השוטר אסולין, הגיע אל מקום האירוע ביצע את מעצרו של הנאשם וערך את החיפוש ברכבו.

16. לפי עדותו של השוטר, ביום 21.8.16, נסע בנסיעה מבצעית יחד עם השוטר דוד אהרון לאחר שהתקבל בקשר אירוע ממודיע על ניסיון לפרוץ לרכב למושב בניה. תוך נסיעה למקום האירוע, קיבל העשרה עם מספר לוחית הזיהוי של רכב החשוד, וכן העשרה נוספת לפיה החשוד ורכבו נמצאים בשער הכניסה למושב בניה. עפ"י עדותו של השוטר, אף צוינו ע"י המשגרת בקשר פרטי הלבוש של החשוד (מכנס ג'ינס וחולצה שחורה), למרות שאלו לא צוינו בהעשרות. בעת הגעתו למקום האירוע, הבחין השוטר אסולין, עפ"י עדותו, במאבטח של המקום, בחשוד וברכבו, רכב מסוג "שברולט" שלו לוחית זיהוי עם מספר לוחית הזיהוי הזזה למספר שנמסר בהעשרה. ראשית, פנה השוטר אסולין למאבטח שנכח במקום להבין את פרטי האירוע. לאחר מכן, פנה לחשוד ושאל אותו בדבר מעשיו המושב והחשוד השיב כי נסע לאכול בורקס בגדרה. מאחר והחשוד ענה לתיאור ולהעשרה שנמסרה לאחר מכן, והואיל והיה חשש שהחשוד עלול להימלט מזירת האירוע, הודיע השוטר אסולין לחשוד על כך שהוא עצור בגין חשד לניסיון שבל"ר, כבל את ידיו ורגליו של החשוד והובילו לניידת. לאחר מכן, ניגש חזרה לרכבו של החשוד וביצע בו חיפוש. בחיפוש נמצאו הפריטים המפורטים בכתב האישום, ביניהם מפתח של רכב מסוג "יונדאי". בתום החיפוש הודיע השוטר אסולין לחשוד, כי הוא עצור בגין החזקת סכין למטרה שאינה כשרה ובגין חשד להחזקת כלי פריצה והוסברו לו זכויותיו.

17. עדותו של השוטר אסולין הותירה רושם מהימן. השוטר זכר את האירוע (למעט פרטים בודדים לגביהם נדרש רענון זכרונו), והעיד עליו באופן מלא, למרות שחלפה למעלה משנה ממועד האירוע ועד למועד מסירת עדותו. אמנם, עלו מעדותו מספר קשיים - כמו העובדה שלא רשם בדו"ח הפעולה שהתקבלה העשרה בדבר פרטי הלבוש של החשוד ולא ציין בדו"ח כי שוחח תחילה עם המאבטח שנכח במקום לפני שפנה אל הנאשם שיש ברכבו - אך, התרשמתי כי העד אכן מעיד על האירוע עפ"י זכרונו, וכי ניתנו למחדליו אלו הסברים המניחים את הדעת במסגרת עדותו. התרשמתי היא, כי בהגיעו אל מקום האירוע פעל השוטר אסולין עפ"י מידע שקיבל מהמשגרת בקשר ובאמצעות העשרות שנכנסו תוך כדי הנסיעה אל המקום.

עדותו של השוטר דוד יוסף אהרון ע.ת. 3:

18. השוטר דוד אהרון העיד, כי ביום האירוע נכח עם שותפו השוטר אסולין בניידת, בעת שהתקבלה קריאה על חשד לפריצה המושב בניה. במהלך נסיעתם התקבל דיווח שהחשוד נראה ברכב שברולט. השוטר העיד, כי בהגעתם למקום האירוע, הבחינו ברכב השברולט, מאחורי השער הסגור של המושב. החשוד נראה יושב ברכבו, והזדהה עפ"י דרישת השוטרים. לאחר שנמצא, כי הרכב בו של החשוד ענה לתיאור שנמסר בקשר, הוא נעצר והוכנס לניידת. לאחר האמור, השוטר אסולין ביצע חיפוש ברכב החשוד.

19. בחקירתו הנגדית, אישר השוטר כי נכח במקום מאבטח, אך הדבר לא צוין בדו"ח הפעולה שערך. כן, ציין כי הנאשם לא נכח בחיפוש שנערך ע"י השוטר אסולין, וכי החיפוש נערך לאחר שנעצר והוכנס לניידת.

20. מצאתי את עדותו של השוטר אהרון ככזו המחזקת את עדות השוטר אסולין, שכן הדברים העולים משתי העדויות מתיישבים ועולים בקנה אחד ומתארים תמונת מצב דומה.

עדויות של המאבטח, מיכאל פיקדו ע.ת.1:

21. בעפ"י עדותו של המאבטח פיקדו, ביום האירוע עבד במשמרות כסייר ומאבטח של חברת האבטחה "צוות 3", וקיבל קריאה בין השעות 03:00 - 03:30 ממשפחת חן מהמושב בניה בדבר פריצה. בהגיעו למקום, בחלוף כ- 5 דקות, שער המושב היה סגור, שכן השער נסגר באופן קבוע בשעות הערב. לבקשתו, פתח עבורו האחמ"ש את השער, וכאשר נכנס למושב, הבחין במרחק של כ- 200 - 300 מטרים ממנו, רכב קטן ולבן (שהתברר אחר כך שהוא רכב מסוג שברולט ספארק) עוצר ונוסע לסירוגין. המיקום של הרכב היה במרחק של כ- 50 מטרים מהבית שממנו דווח על פריצה. הסייר פיקדו חסם את שער המושב באמצעות רכבו, התקדם לכיוון הרכב, ביקש מהנהג לפתוח את חלון-רכבו, ושאל את הנהג ברכב מה מעשיו במושב בשעות כאלה. הנהג השיב, כי רק עבר במקום וביקש ממנו לפתוח עבורו את השער. בשלב זה, פנה אל הבית ממנו התקבל הדיווח, והבעלים (רועי), סיפר לו כי התעורר למשמע האזעקה וראה אדם שצבע עורו שחום "דובר ערבית או משהו כזה. בני מיעוטים" (עמ' 18 לפרוטוקול, ש' 26-27) נמלט מהמקום. עוד הציג רועי למאבטח פיקדו את הדרך בו ניסה הפורץ להימלט עם הרכב שנפרץ. לאחר האמור, קרא פיקדו למשטרה. עפ"י עדותו, הגיעו למקום השוטרים, והוא הסביר להם כי יש חשד לפריצה וכי נמצא רכב מסוג ניסאן, כאשר דלתו האחורית פרוצה, וכן כי ליד כניסת המושב עומד רכב עם חשוד שלא גר המושב. העד ציין, כי לא ידע מה הקשר של האדם שנמצא ברכב השברולט לבין אירוע הפריצה, אך ביקש מהשוטרים לבדוק אותו, בשל העובדה שתיאורו תאם לתיאור שנמסר לו ע"י רועי ושנמצא במושב סגור, בשעת לילה מאוחרת, ללא הסבר המניח את הדעת.

22. גם עדותו של המאבטח פיקדו מהימנה עלי. לא סברתי כי העד מבקש לסבך את הנאשם, אלא כי הוא מעיד באופן אותנטי עפ"י זכרונו על אשר אירע. התרשמתי, כי המאבטח פעל במועד האירוע, מתוך שיקול דעת סביר, בנסיבות שבו אותר הנאשם במושב, בשעה מאוחרת והחלטתו לקרוא למשטרה לאחר שהתיאור שנמסר לו ע"י בעל הבית בו היה חשד לפריצה תאם לתיאורו של הנאשם, היתה סבירה ונכונה. לא ניכר כי המאבטח פעל בצורה נמהרת או חפוזה, ואף לא כי ביקש להשפיע על שיקול דעתם של השוטרים בהגיעם למקום, לאור עדותו לפיה לא אמר לשוטרים כי הנאשם קשור לפריצה, אלא ביקש שייבדק על ידם בלבד.

עדות של השוטר אוסקר יעקובוב ע.ת 4 ועדות השוטרת לירז ביטאן:

23. השוטר יעקובוב גבה את הודעותיו של הנאשם.

24. השוטרת ביטאן שהינה חוקרת זירה, ערכה את חוות דעת כלי הפריצה, נדרשה ליתן הבהרות על חוות דעתה.

גרסת הנאשם:

25. בגרסתו של הנאשם נמצאו אינספור סתירות, באשר להימצאותו במקום ובאשר לשימוש בכלים.

26. בהודעתו הראשונה במשטרה מסר הנאשם תחילה, כי ביום האירוע נסע מרהט לכיוון גדרה, ע"מ לקנות בורקס ("או משהו כזה", ת/4, ש' 6). בין השעות 00:00-00:30 הגיע לבורקס גדרה, אכל במקום, לאחר מכן המשיך לאכול ברכבו, שוחח עם חברתו בטלפון בזמן שישב ברכבו עד השעה 2:30 - 3:00, לאחר מכן נסע לכיוון יבנה, הגיע עד מושב בן זכאי, וביצע פרסה לכיוון מושב בניה, ע"מ לקצר לכיוון גדרה (ת/4 ש' 13-5).

27. כאשר הובהר לנאשם ע"י החוקר, כי גרסתו נשמעת בלתי סבירה, על כל חלקיה, והוא נשאל מדוע לא נסע ישירות לביתו, סיפר לפתע כי רצה לנסוע למעשה לכיוון ראשון לציון, לחברו מוחמד, "ואז אמרתי לעצמי שאני אסע לשם ואז הגעתי כבר ליבנה אז החלטתי לחזור הביתה ונסעתי לכיוון מושב בניה, כי אני מכיר משם דרך לגדרה, כי רציתי לחזור משם בחזרה לבורקס ומשם אני אחזור הביתה" (ת/4, ש' 27 - 30). ובהמשך מוסיף "לא ידעתי שהוא סגור השער הזה לגדרה, רציתי לקצר לגדרה וככה היינו עוברים לשם תמיד, אני רציתי לשבת עוד קצת בבורקס בגדר וללכת הביתה" (שם, ש' 35-36).

28. כלומר, עפ"י גרסתו השנייה של הנאשם בהודעתו, לאחר שאכל את הבורקס, למעשה לא רצה לחזור הביתה, אלא החליט לנסוע לכיוון ראשון לציון, כדי לפגוש חבר, אבל אז מצא את עצמו ביבנה, ולכן החלטתי לחזור משם בחזרה לבורקס ומשם הביתה. שוב, גרסה שאין בה כל הגיון, והיא גם מתפתחת ביחס לגרסה הראשונה שמסר.

29. בהודעתו השנייה (ת/5), לאחר שנאמר לנאשם כי תועד במצלמות הרכב בו נהג, בשעה 02:23 באותו הלילה, בכביש ליד צומת נהורה ולא בקרבת מושב בן זכאי כפי שטען, שינה הנאשם גרסתו פעם נוספת והשיב: "מה זה מעניין אותך איפה הייתי, אין לי מה להגיד שום דבר. יש לך מצלמות באשקלון אתה יכול לראות איפה ישבתי בדיוק, יש שם 2 תחנות דלק וקיוסק...אמרתי לך שאני הייתי באשקלון לא זכור בדיוק על הדקה כי כל הזמן הייתי בטלפון, אף אחד לא היה איתי. קניתי סיגריות בתחנת דלק לא זכור איפה בדיוק זה היה, אני הייתי בגדרה ואז נסעתי לאשקלון ואז רציתי לנסוע לכיוון ראשון ואחר כך תפסו אותי" (ת/5 ש' 65 - 72).

30. אם לא די באמור, גם בעדותו בבית המשפט, המשיך הנאשם למסור גרסאות סותרות באשר לסיבת הימצאותו במושב בניה בשעת לילה מאוחרת.

31. בעדותו הראשית, מסר הנאשם, כי רצה לאכול בורקס בגדרה, ומאחר ויש דרך עוקפת לגדרה בתוך המושב בניה, נכנס למושב. כאשר הגיע אל השער בצד האחר של המושב, התברר לו שהוא סגור, לכן ביצע פניית פרסה, וכאשר ביקש לצאת חזרה מן המושב, השער נסגר (עמ' 58, ש' 19 - 21).

32. בתחילת חקירתו הנגדית, שב ותיאר כיצד יצא בשעת לילה מאוחרת (01:00 או 02:00 לדבריו) מביתו שברהט, לכיוון גדרה, כי נפשו חשקה בבורקס שניתן להשיג רק שם (עמ' 59, ש' 10 - 14). בהמשך חקירתו הנגדית, הוטח בו כי במשטרה מסר שכאשר נכנס למושב בניה היה זאת לאחר שאכל בורקס בגדרה. לכן, השיב תחילה הנאשם **"לא לחזור. רציתי ללכת לגדרה לא לחזור"**, אך מיד לאחר מכן שינה את תשובתו והשיב בחיוב לשאלת התובעת כי למעשה היה בדרך חזרה (שם, ש' 5 - 11), ובמילותיו **"כן, אכלתי, הסתובבנו קצת ורציתי לחתוך מבניה לכיוון גדרה וללכת הביתה"** (שם, ש' 15), מהמשפט האחרון משתמע כאילו הנאשם מתאר שגם אכל בגדרה - לפני כניסתו למושב - וגם עבר במושב במטרה לנסוע לגדרה ומשם חזרה לביתו. זאת ועוד, בהמשך חקירתו הנגדית, כאשר הוזכר לו שבהודעתו (ת/4) ציין כי התכוון לנסוע לראשון לציון, אישר זאת, וטען ששוחח עם חברו מוחמד בצהריים, וכי כאשר הגיע לעיר יבנה, החליט לחזור הביתה ואז נסע דרך המושב בניה, בהמשך לאחר שהוזכר לו שבחקירתו ציין ששוחח עם מוחמד בטלפון בשעה 01:00 ושמוחמד היה באזור רהט, אמר **"האמת לא זוכר בדיוק...היו בראשל"צ...לא יודע למה הסתובבתי וחזרתי, למה אמר לי תחזור הביתה"** (עמ' 63, ש' 11 - 12). כאשר עומת עם העובדה שמסר לשוטר אסולין בשטח שהוא בדרכו לאכול בורקס, אישר ששיקר לשוטר (שם, ש' 20 - 24). בהמשך אמר הנאשם **"הייתי בגדרה, אכלתי בורקס, נסעתי לכיוון בן זכאי לכיוון יבנה ראשל"צ לחברים, בבן זכאי הסתובבתי לפני יבנה ועשיתי פרסה וחזרתי לכיוון הביתה דרך קיצור בניה לגדרה ללכת הביתה"** (שם, ש' 26 - 27). כאשר עומת הנאשם עם המסלול שמסר במשטרה כמסלול נסיעתו (ת/5), השיב כי אינו יודע ואינו זוכר (עמ' 66, ש' 23 - 29), אך כאשר עימתה ב"כ את הנאשם עם תיעוד רכבו בצומת נהורה, מילא הנאשם פיו מים ושתק בשתי הזדמנויות בחקירתו הנגדית (עמ' 67, ש' 3 ו - 20), ושאלות נוספות בעניין ביקורו באשקלון נענו על ידו במילים **"לא זוכר"** ו"לא יודע" (שם, ש' 27 - 32, עמ' 68, 1 - 3).

33. יתר על כן, שינה גרסתו הנאשם ביחס לאופן כניסתו למושב בניה. בהודעתו במשטרה, ציין כי בדיוק שהגיע לשער המושב בניה, הצליח להיכנס כך שנכנס אחרי רכב אחר בעל אישור כניסה (ת/5 ש' 9), מנגד בעדותו בבית"ש טען כי השער היה סגור והמתין שיפתח (פרוטוקול עמ' 61 ש' 31-30). כאשר צוין בפניו כי משנה גרסתו מפעם לפעם, שינה הנאשם גרסתו פעם נוספת וטען כי השער היה פתוח והוא נכנס אחרי רכב אחר (פרוטוקול עמ' 62 ש' 7-6).

34. הנאשם כאמור לא כפר בעצם החזקת הפריטים המפורטים בכתב האישום וגם לא במודעתו להחזקתם, אולם ביחס למקום הימצאותם ואופן החזקתם מסר הנאשם גרסאות שונות. כך, בהודעתו הראשונה, מסר כי פנס עם סוללות נמצא בתוך קופסא עם כיתוב LOVE בתוך תיק גב בתא המטען של הרכב, יחד עם כלים נוספים: מפתח טי, מפתחות שוודים, פלאיר, גלילי מתכת, איזולירבנד וסכין (ת/4 ש' 62-68), אולם בעת עדותו בבית"ש, במהלך החקירה הראשית, ציין הנאשם כי הכלים לא היו בשקית, אלא בדלי עם שפכטל וכלים וגלון של צבע (פרוטוקול עמ' 62 ש' 7-6).

58 ש' (19-22). על גרסתו זו חזר בחקירתו הנגדית (עמ' 59, ש' 9 - 17, ושוב בעמ' 66, ש' 12 - 17).

35. גם לגבי השימושים אשר לטענתו ביצע בכלים, מסר הנאשם מספר גרסאות. בתשובתו לאישום טען, כי הכלים שנתפסו שימשו אותו לצורך עבודתו בשיפוצים, אולם בהודעתו במשטרה מסר, כי עשה שימוש בכפפות שנמצאו לתקן תקר בגלגל הרכב (ת/4, ש' 46), וכי ביתר הכלים השתמש כדי להחליף מצבר באותו רכב (שם, ש' 67). על טענות אלו חזר בעדותו בבית המשפט (עמ' 59, ש' 23 - 32, עמ' 64, ש' 10 - 12). פרט לעובדה שתשובתו של הנאשם לכתב האישום באשר לשימוש בכלים אינה מתיישבת עם גרסתו בבית המשפט ובמשטרה, הרי שגם לא נמסר הסבר המניח את הדעת מדוע יבצע הנאשם תיקונים ברכב שהוא רכב השכרה, וכמו כן - הרי שממילא לא הובא ולכך כל ראיות על ידו, כדוגמת חשבונית רכישת מצבר, או גלגל, עדותו של משכיר הרכב או ראיה לקיזוז סכום התיקון מעלות השכירות, כפי שנטען על ידו בעדותו (עמ' 64, ש' 11). לגבי השימוש שנטען ע"י הנאשם שביצע בסכין, נותר הנאשם עקבי וטען שהוא משתמש בה לחיתוך מזון בעבודתו בשיפוצים.

36. לאור שלל גרסאותיו הסותרות והבלתי סבירות של הנאשם, כפי שפורטו לעיל, אני מוצאת את עדותו כבלתי מהימנה וככזו שלא ניתן להשתית עליה כל ממצא ראיתי.

חוקיות החיפוש ברכבו של הנאשם:

37. כאמור, במסגרת תשובתו של הנאשם לכתב האישום, טען הנאשם כי החיפוש שנערך ברכבו היה בלתי חוקי וכי לפיכך יש לפסול אותו ואת הראיות החפציות שאותרו במהלכו.

38. לאחר בחינת המצב המשפטי אל מול נסיבות המקרה שלפניי, סבורני כי התקיימו הוראות סעיף 71 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996, אשר קובע כדלקמן:

"(א) היה לשוטרי יסוד סביר לחשד שבוצעה עבירה בת מעצר וסבר כי יש צורך לבצע חיפוש בכלי רכב כדי לאתר את מבצע העבירה או קורבנה או כדי לאתר ראיה הקשורה בעבירה, רשאי הוא להורות לעכב את כלי הרכב ולערוך את החיפוש כאמור".

(ב) הוראות סעיף קטן (א) יחולו גם אם קיים חשש שעומדת להתבצע עבירה מן העבירות המפורטות בסעיף 35(ב), או אם קיימת הסתברות גבוהה שעומדת להתבצע עבירה בת מעצר".

39. במקרה דנן, היה לשוטרי אסולין יסוד סביר לחשד שבוצעה עבירה בת מעצר (התפרצות לרכב או למקום מגורים, או קשירת קשר לביצוע פשע, כפי שהעיד בבית המשפט), וכי יש צורך לבצע חיפוש ברכבו של הנאשם כדי לאתר ראיה הקשורה בעבירה, ולפיכך בוצע החיפוש. מעשי הנאשם, הימצאותו במושב בניה, מאחורי שער סגור, בשעת לילה מאוחרת, בסמיכות של זמן וקרבה גיאוגרפית למקום בו בוצעה עבירת התפרצות, לאחר שנמסר ע"י המודיע בקשר סוג הרכב ומספר לוחית הזיהוי שלו, ולאחר שנמסר לו מפי המאבטח פיקדו אודות נסיבות האירוע, והכל בנוסף להסברו הבלתי הגיוני של הנאשם בדבר הימצאותו במקום, הקימו לשוטרי חשד סביר שהנאשם החל בביצוע עבירה של התפרצות או ניסיון גניבת רכב, ומכאן שקמה לשוטרי הסמכות לבצע חיפוש ברכב, במסגרת הוראת סעיף

71(א) לחוק המעצרים. השוטר ניסה לאתר ראייה הקשורה בעבירה, ואכן עלה בידו לאתר את הכלים והסכין כמפורט בכתב האישום. הנה כי כן, מצבור הנסיבות האמורות לעיל, לרבות המיקום, השעה והסברו של הנאשם, יצרו את אותו יסוד סביר לחשד אשר הקים למשטרה סמכות לבצע את החיפוש, בהתאם להלכת בן חיים (ע"פ 10141/09 בן חיים נ' מדינת ישראל (3.6.12)).

40. לא נעלמה מעיני העובדה שנפל פגם בחיפוש שעה שזה נערך שלא בנוכחותו של הנאשם, כפי שגם עולה מדברי השוטרים אסולין ואהרון, אשר לא ידעו להסביר בעדותם מדוע פעלו כאמור. אולם, בבחינת השאלה, האם פגם זה יורד לשורשו של עניין, והאם יש בו בכדי להביא לפסילת החיפוש ולפסילת הראיות החפציות שנתפסו במהלכו, הגעתי לכלל מסקנה כי התשובה לכך הינה שלילית.

41. כידוע, דוקטרינת הפסלות הפסיקתית נקבעה בהלכת ישכרוב (ע"פ 5121/98 ישכרוב נ' התובע הצבאי). הלכה זו קבעה כי נקודת המוצא הינה שכל ראיה רלוונטית - הרי היא קבילה במשפט. עם זאת, לבית המשפט מסור שיקול דעת לפסול קבילותה של ראיה בפלילים, אם נוכח הוא לדעת כי הראיה הושגה שלא כדין, וכי קבלתה במשפט תיצור פגיעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן, החורגת מגדרה של פסקת ההגבלה. לשם הכרעה האם קבלת הראיה תוביל לפגיעה האמורה, נקבעו קווים מנחים להפעלת שיקול דעתו של בית המשפט - אופיה וחומרתה של אי-החוקיות שהיתה כרוכה בהשגת הראיה, מידת ההשפעה של אמצעי החקירה הפסול על הראיה שהושגה, והנזק מול התועלת החברתיים הכרוכים בפסילת הראיה.

42. במקרה דנן, כאמור, סבורני כי יישום השיקולים המנחים מוביל למסקנה לפיה יש לקבל הראיות שהושגו בעת החיפוש ברכבו של הנאשם. כמפורט לעיל, מצאתי את עדויותיהם של השוטרים כמהימנות וסברתי כי פעלו לאורך כל האירוע כדין, לאחר קבלת המידע אודות האירוע, גיבוש חשד סביר ומעצרו של הנאשם לאחר שידעו אותו בדבר זכויותיו. ראוי לציין, כי עפ"י עדותו של הנאשם בבית המשפט, השוטרים אף ביקשו הסכמתו לבצע חיפוש והבהירו לו כי אינו חייב להסכים לו (עמ' 58 - 59). על כן, אני סבורה כי אי החוקיות שנפלה בחיפוש אינה ברף הגבוה.

43. העיקרון המונח בדרישה לנוכחות הנאשם בחיפוש הוא הצורך לוודא שהשוטרים פועלים כדין ואינו "שותלים" בזירה את הראיות שנתפסו. לאחר שקבעתי שעדותם של השוטרים מהימנה עלי, זאת לעומת עדותו של הנאשם אותה דחיתי בשל חוסר מהימנותה, מאחר ואין כל טענה וממילא כל ראיה לפעילות מוטת של השוטרים, להיכרות קודמת בינם לבין הנאשם ו/או למתלוננים בדבר הפריצה כל קשר קודם, אין כל עילה לפקפק במהימנותם גם ביחס לממצאי החיפוש. עסקינן בעבירות שהינן נפוצות מאוד וביצוען הינו קל ואינו דורש תחכום מיוחד, אך פוטנציאל הנזק והפגיעה בערכים מוגנים של בטחון הציבור, שלווה ושלום, שעלולים להיגרם בעקבות ביצוען היא כה רבה, ולפיכך גובר האינטרס הציבורי שבקבלת הראיות החפציות על פני התועלת שבפסילתן.

44. מן הנימוקים המפורטים לעיל, אני קובעת כי החיפוש ברכבו של הנאשם בוצע כחוק ובהתאם אני דוחה את העתירה לפסול את הראיות החפציות (הכלים והסכין) שנתפסו במהלכו.

45. סעיף 413 ז' לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"מי שנמצא ברשותו מכשיר המשמש לשם פריצה לרכב ואין לו הסבר סביר לכך, דינו - מאסר שלוש שנים".

46. סעיף 186(א) לחוק העונשין קובע, כהאי לישנא:

"המחזיק אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו - מאסר חמש שנים.

47. כפי שהובהר לעיל, עצם החזקת הכלים המפורטים בכתב האישום והסכין, אינה מוכחשת ע"י הנאשם, וגם מודעותו להחזקתם אינה נתונה במחלוקת. די באמור בכדי לקבוע, כי המאשימה הוכיחה את יסודות העבירות המיוחסות לנאשם.

48. באשר לשניים מן הכלים שנתפסו, מברגים שטוחים ומכפתיים, הוגשה חוות דעת מומחה שעורכת אותה אף נחקרה עליה, ולפיה אלו יכולים לשמש, בין היתר, ככלי פריצה (שבירה אלימה של דלתות מבנים וכלי רכב, שבירתם של מנעולי תליה, חיתוך גדרות תיל).

49. לפיכך, המחלוקת המרכזית בין הצדדים הינה האם יש בידי הנאשם הסבר סביר להחזקת הכלים והאם עלה בידיו להוכיח מטרה כשרה להחזרת הסכין.

50. עפ"י הלכה (רע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל (22.12.09)), הנטל להוכחת הסבר סביר ומטרה כשרה כאמור רובץ לפתחו של הנאשם ועליו להוכיחם ברמת הוכחה של מאזן הסתברויות ואין די בהקמת ספק (ר' גם יעקב קדמי, **על הדין בפלילים - חוק העונשין**, עמ' 798 (חלק שני, 2005)).

הסבר סביר להחזקת הכלים:

51. כזכור, עפ"י כתב האישום, נמצאו ברכבו של הנאשם 2 כפפות עבודה בכיס הצמוד למושב הנהג, ובתא המטען של הרכב נמצאו בתוך 2 תיקי גב: מברגים שטוחים, מכפתיים, מפתח רינג פתוח מידה 10, מפתח פתוח במידות 3/8 ו-7/16 T ומפתח (יחד עם הסכין שאליה אתייחס להלן).

52. לאחר שבחנתי את מכלול הראיות והעדויות, אני קובעת כי לא עלה בידי הנאשם ליתן הסבר סביר להימצאות הכלים ברשותו. זאת, מן הטעמים שיפורטו להלן:

ראשית, כפי שפורט בהרחבה לעיל, הנאשם נמצא ע"י המאבטח פיקדו ובהמשך גם ע"י השוטיר אסולין, לפנות בוקר,

בתוך מושב, מאחורי שער סגור, בסמיכות זמנים (של דקות) ובסמיכות גאוגרפית (של עשרות מטרים) למקום בו בוצעה עבירות התפרצות וניסיון גניבה של רכב, רכבו ענה לתיאור שנמסר ע"י המודיע ואף הוא עצמו ענה לתיאור שנמסר (שחום, בן מיעוטים). כפי שקבעתי לעיל, יש לקבל עדויות השוטרים על נסיבות איתורו של הנאשם כמהימנות.

שנית, הסתירות המרובות בגרסתו של הנאשם באשר לנסיבות הימצאותו במושב בשעה בה נמצא בו וכן באשר לאופן בו נכנס אל שטחי המושב, וזאת כפי שפורט בניתוח עדותו לעיל, בסמוך מאוד למקום בו בוצעה דקות קודם עבירה של התפרצות, מקשות על הנאשם מאוד להוכיח שהימצאותו במקום הייתה למעשה תמימה ואקראית.

שלישית, הנאשם נמנע מהבאת ראיות ועדים רלוונטיים להוכחת טענותיו. כך, נמנע מלהביא לעדות את חברתו, עמה לטענתו שוחח במשך כ- 3 שעות בערב נשוא כתב האישום, וכן את חברו מוחמד, אשר לטענתו גם עימו שוחח ותיאם אף להיפגש. למצער, מצופה היה מן הנאשם שימציא פירוט שיחות של קו הטלפון הנייד ממנו לטענתו נערכו אותן שיחות.

בהתאם להלכה הפסוקה, הימנעותו של הנאשם להביא לפני בית המשפט ראיות מהותיות מעין אלו, נזקפת לחובתו, בפרט שעסקין בראיות שבנקל יכול היה הנאשם להמציאן. כפי שקבע בית המשפט העליון בע"א 548/78, **נועה שרון נ' יוסף לוי**, פ"ד לה (1) 736 [1980] בסעיף 3 לפסק דינה של כב' השופטת בן עתו:

"... כלל הנקוט בידי בתי המשפט מימים ימימה, שמעמידים בעל דין בחזקתו, שלא ימנע מבית המשפט ראיה, שהיא לטובתו, ואם נמנע מהבאת ראיה רלבנטית שהיא בהישג ידו, ואין לו לכך הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראיה, היתה פועלת נגדו. ככלל זה מקובל ומושרש הן במשפטים אזרחיים והן במשפטים פליליים, וככל שהראיה יותר משמעותית, כן רשאי בית המשפט להסיק מאי הצגתה מסקנות מכריעות יותר וקיצוניות יותר נגד מי שנמנע מהצגתה".

רביעית, ביחס לכלים עצמם - כאמור, עפ"י חוות דעת כלי פריצה שהוגשה לתיק בית המשפט ועדותה של השוטרת עורכת חוות הדעת, שניים מתוך הכלים שנתפסו (מברגים שטוחים ומכפתיים) יכולים לשמש, בין היתר, ככלי פריצה. אמנם, כפי שהעידה השוטרת, מדובר בכלים אשר יכולים לשמש גם לשימושים אחרים, ואולם כפי שיובהר להלן, השימוש האחר לא הוכח. ודוק, הנטל להוכחת השימוש האחר מוטל על הנאשם.

כאמור, טען הנאשם בתשובתו לכתב האישום, כי הכלים משמשים אותו בעבודתו בשיפוצים, אולם בהודעתו במשטרה ובעדותו במשפט, טען כי השתמש בהם כדי להחליף מצבר ובכפפות כדי להחליף גלגל. הנה כי כן, גם לשיטתו של הנאשם לא ביצע שימוש בכלים לצורך עבודתו בשיפוצים.

יתרה מכך, הנאשם לא הציג כל ראיה להחלפת מצבר או להחלפת גלגל. לא הוצגה כל חשבונית, או קבלה או כל תיעוד אחר אודות החלפתם.

יתרה מכך, טען הנאשם כי המדובר ברכב שהשכיר ועל רקע זה טענתו כי ביצע תיקונים ברכב אינה סבירה ואינה הגיונית. הנאשם טען, כי הגיע להסדר עם בעל הרכב, לפיה עלות התיקונים תקוזז מדמי השכירות אולם גם לכך לא הוצגה כל ראיה. זאת ועוד, הנאשם בחר שלא להביא לעדות מטעמו את בעל הרכב/חברת ההשכרה, כדי לתמוך בטענתו בדבר ביצוע תיקונים ברכב במהלך תקופת השכירות.

יצוין, כי גם העובדה ששני כלי הפריצה נמצאו יחד עם כלים אחרים (מפתח רינג פתוח מידה 10, מפתח פתוח במידות 3/8 ו-7/16 ומפתח T) וכי ברכב נמצאו גם כפפות, בצירוף עם כלל נסיבות העניין, מחזקות דווקא את המסקנה שהכלים אכן הינם כלי פריצה ומעלות את המסקנה כי לא עלה בידי הנאשם להוכיח קיומו של הסבר סביר להחזקתם. כך גם, העובדה שהכלים נמצאו בתוך תיקי גב ולא בתוך דלי צבע, כפי שטען הנאשם בעדותו בבית המשפט, בעדות כבושה שהמשקל שניתן ליחס לה הינו נמוך ביותר.

אם כן, טענת הנאשם, כי ביצע שימוש בכלים לצורך ביצוע תיקונים ברכב לא הוכחה ואינה נתמכת בכל ראיה מטעמו, ועל כן מסקנתי היא שלא היה בפי הנאשם הסבר סביר להימצאות הכלים ברשותו, שהחזקתם על ידו הייתה תמימה ושהגעתו למקום הייתה למטרה תמימה גם כן.

החזקת סכין - האם למטרה כשרה?

53. מסקנותיי הינן דומות, בכל הנוגע לשאלה האם הוכיח הנאשם מטרה כשרה להחזקת הסכין.
54. כאמור, גם במקרה זה נטל ההוכחה מוטל על הנאשם ועליו להוכיח, במאזן ההסתברויות, שהחזיק בסכין למטרה כשרה.
55. אמנם, הנאשם נותר עקבי בהודעותיו במשטרה וגם בבית המשפט בגרסתו, כי החזיק בסכין שנתפסה לצורך חיתוך מזון במסגרת עבודתו בשיפוצים.
56. אולם, גם טענה זו נשענת על עדותו של הנאשם בלבד, והרי כבר קבעתי שאינה מהימנה עלי ואשר יש קושי רב ליתן בה אמון.
57. די לומר, שאפילו עובדת העסקתו של הנאשם בעבודה בשיפוצים בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, לא הוכחה על ידו. הנאשם אמנם מסר את שמו של מעסיקו ומספר הטלפון שלו בהודעתו במשטרה, אולם העדר חקירתו ע"י המשטרה, אין דינה שתיזקף לחובת המאשימה, שהרי כזכור הנטל להוכחת הטענה בדבר החזקה כשרה של הסכין מוטל על כתפי הנאשם. נראה, כי בנקל יכול היה להמציא ראיות ביחס להעסקתו וגם ביחס לשימוש בסכין במהלך עבודות השיפוצים, אשר לטענתו ביצע באותו הזמן.

58. הנאשם בחר, מנסיבות השמורות עימו שלא להמציא ראיות אלו לבית המשפט, ועובדה זו דינה שתיזקף

לחובתו.

59. לאור כל האמור לעיל, הגעתי למסקנה שלא עלה בידי הנאשם להוכיח כי הסכין הוחזקה למטרה כשירה.

ד. סוף דבר:

60. מכל הנימוקים המפורטים לעיל, אני קובעת כי עלה בידי המאשימה להוכיח ברמה הנדרשת בפלילים, שהנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום וכי מנגד לא עלה בידי הנאשם לעמוד בנטל ההוכחה המוטל עליו ולהוכיח הסבר סביר להחזקת כלי הפריצה ולהחזקת הסכין.

61. אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ג' ניסן תשע"ט, 08 אפריל 2019, בהעדר הצדדים.